

Medlem altsaa ordne dette Forhold paa den Maade, at der skal opkræves en Betaling paa Rationskortet, naar man indfinder sig for at hente det. Lad os nu sætte, at der lige efter hinanden først kommer en Ungkarl med en Indtægt af 4000 Kr.; han faar sit Rationskort gratis udleveret. Saa indfinder der sig en Arbejder, som, lad os nu sige, har 5 Børn. Naar han skal have sine Rationskort, vil man afkræve ham 28 Kr. Hvorledes tror nu det ærede Medlem, at dette Billede vil tegne sig? En Arbejder, som har 4100 Kr. i Indtægt, skal betale 28 Kr., medens han ser sin Førgænger, hvis hele Udstyr, hele Apparition nødvendigvis vil vise, at han er mere velstillet, faar Kortene gratis. Jeg tror, at det Billede, det ærede Medlem var saa venlig at tegne for os, viser, at Tanken er ikke gennemtænkt af det ærede Medlem og vilde, hvis den blev gennemført, virke i højeste Grad uheldigt. Befolkningen vilde sikkert føle en saadan Deling som utilbørlig. Nu har det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) sagt om dette Forhold, at det var let nok at opstille administrative Vanskeligheder; det var let nok for mig, men vanskeligt for ham at imødegaa min Opstilling deraf, og han har derom brugt Ord, som jeg ikke ret forstaar. som om der var nægtet ham nogen som helst Art af Medhjælp, han har begæret. Det ærede Medlem ved, at hvis han og hans Partifæller havde ønsket at komme i Forbindelse med for Eksempel Fordelingskontorets Chef, for at han kunde bistaa dem med Udarbejdelsen af Ændringsforslaget, vilde et saadant Ønske aldrig være blevet afslaaet dem, tværtimod. Men der er ikke stillet fra hans Side nogen som helst Opfordring til mig om at lade Administrationen være behjælpelig ved Udarbejdelsen af Ændringsforslag. Jeg kan sige, at Administrationschefen vilde have søgt at gøre det ærede Medlem indlysende, at hans Tanke var utilfredsstillende, og det er jo muligt, at han vilde have skænket den lokale Administrationschef mere Tiltro end mig, som han mener at have politisk Bagtanke ved at fremstille administrative Vanskeligheder. For saa vidt er det beklageligt, at det ærede Medlem ikke har anmodet om denne Bistand. Jeg har skildret, hvorledes dette Forhold kunde tænkes ordnet. Men naar det ærede Medlem siger, at det synes, som om man hellere vil undvære de 8 Mill. Kr. end have Ulejligheden ved at administrere dem, gør jeg opmærksom paa,

at den Administrationsvanskelighed, jeg har skildret, aldeles ikke ligger for Centraladministrationen. Det er en Overvæltning af Administrationsvanskeligheden paa Kommunerne, her er Tale om. Jeg skildrede, hvilke Vanskeligheder ærede Medlemmer vil sætte navnlig de større Kommuner i, og jeg har skildret, hvad de vinder derved.

Det ærede Medlem fra Ribe (Borsen) talte om, at det var ønskeligt at bespare ogsaa mindre Beløb, blot det var forsvarligt. Ja, naturligvis, det er fuldkommen rigtigt, hvis det er forsvarligt, bør man spare selv mindre Beløb. Men det, jeg har tilladt mig at paavise, er, at den Besparelse, Venstre foreslaar, og som det overhovedet kan opnaa efter sit Forslag ved at udelukke nogle, er af en saadan Art, at jeg hverken kan finde den finansielt eller socialt forsvarlig og derfor maa fraraade den. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis de ærede Medlemmer vil gennemgaa Sagen endnu en Gang, vil de komme til det Resultat, at hvis det er finansielle Besparelser, det kommer an paa for dem, maatte de kunne foreslaa dem paa rimeligere Maade, end her er foreslaaet.

Jeg burde allerede forrige Gang, jeg havde Ordet, have haft Lejlighed til at henvende et Par Ord til det ærede Medlem fra Varde (Pinholt), som udtalte sig om Ændringsforslaget til Dyrtidslovsforslaget. Det ærede Medlem begrundede dette Ændringsforslag, hvorved Kommunernes Ret til at anvende Midler til Dyrtidsforanstaltninger bliver begrænset til 1 Kr. pr. Indbygger, med, at man denne Gang maatte have Oversigt over, hvad Udgifterne vilde være. Men det Stykke i Paragraffen, her er Tale om, drejer sig udelukkende om at give Kommunerne Ret til visse Foranstaltninger uden Statsrefusion. Altsaa, hvad enten der staar 1 Kr. eller et højere Tal eller slet ingen Talgrænse, kan det ikke forøge Statens Udgifter med 1 Øre eller formindske Muligheden for Oversigt i fjerneste Maade. Derimod vil man ved at sætte denne Grænse ved 1 Kr. gøre det ganske umuligt for større Byer, navnlig Hovedstaden, at gennemføre saadanne Dyrtidsforanstaltninger, som her i Hovedstaden og i større Byer er absolut nødvendige. Blot hvad det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) har fremstillet om Mælkevanskelighederne i den kommende Tid, vil vise det ærede Medlem fra Varde, at Kommuner af Hovedstadens Art maa have Midler til Dyrtidsforanstaltninger for overhovedet at